

Životopis Heleny Wehlové

Paní Helena Wehlová se narodila 24. 10. 1926 v Prunéřově, kde prožila i šťastné dětství.

Celý život aktivně sportovala, už od 5 let začala se cvičením v Sokolu i Orlu.

Do školy začala chodit v době, kdy se ještě psalo křídou na tabulky, sešity přišly až později. Navštěvovala křesťanskou školu sv. Floriána. V roce 1935 se celá třída vypravila na školní výlet do Lán. Potkali i našeho prvního prezidenta, T. G. Masaryka. Zazpívala mu píseň, kterou měl rád, a on ji pohladil po vlasech. Na tento okamžik nikdy nezapomněla a dodnes uznává jen Masaryka, i když, jak sama říká, druhý v pořadí je Václav Havel.

Škola za Protektorátu se ale změnila. Vůbec se neučil dějepis, stránky řady učebnic byly proškrtané, naopak důraz se kladl na němčinu. Všichni učitelé ale byli hodní, předávali hlavně lásku k vlasti. Oblíbeného učitel na literaturu si ale odvedlo Gestapo.

V roce 1942 zasáhla do jejího školního života heydrichiáda. Gestapo přišlo do třídy. Ptali se, kdo je z Lidic. Tamní děti naštěstí ráno do školy nedorazily.

Život ale běžel dál. V 16 letech se spolu se sestřenicí přihlásila do šermu. Chodili trénovat do Masarykovy školy, když pak nacisté školu zabrali, trénovali v divadle. Po roce šermu vyhrála zápas Čech s Moravou.

V roce 1945 proběhl velký nálet na Prahu. Namísto do krytu zamířila Helena Wehlová s kamarádkou do lesíka. Letoun letěl nízko nad jejich hlavami. Říkalo se jim „kotláři“. Americký pilot tmavé barvy pleti jim zamával. Byly nadšené.

V roce 1945, s koncem války, dostala nabídku k sňatku. Odmítla. Vdávat se ještě nechtěla. Láskou k ní však zahořel i ruský důstojník. Nedal se tak snadno odbýt. Chtěl si ji vzít sebou do Sovětského svazu. Na nic nečekala a se strýcem, příslušníkem Revoluční gardy, odjela ještě ten den do Kadaně. V Sudetech měl dohlížet na odsun Němců.

V Kadani se zas život vrátil do normálu. Na chvíli. Našla si práci v obchodě. Chodila do kavárny, hrála tenis.

Dějiny o sobě ale daly vědět opět v roce 1949, hned po únorovém puči. Na jejich byt měl zálsuk člen komunistické strany, a protože její manžel nebyl v partaji, museli se vystěhovat. Její manžel odešel do Varů a netrvalo dlouho a vydala se i s rodinou za ním.

Nezůstalo ale jen u ztráty střechy nad hlavou. Její syn byl „revolucionář“, v době komunistických svátků měl pro jistotu „zaracha“. Dělal šoféra u technických služeb. Ředitel, i když byl sám komunista, ho měl rád a snažil se ho uchránit před problémy. Nakonec ale stejně skončil v lochu. Pak došlo i na druhého syna. Nakonec i na druhého manžela. Nechal v roce 1951 u sebe přespat kamaráda, který se chystal „za kopečky“. Chytili ho na hranicích, dostali z něj násilím, kde spal... Manžel skončil na několik let v Jáchymově. Brzy nato umřel.

V roce 1968 byly její děti, Maruš, Fanda a Jaruš, na dovolené v Bulharsku. Při svém návratu se potkali v Maďarsku s kolonami tanků. Zavolali domů, aby rodinu varovali, že přicházejí „Rusáci“.

Ještě v roce 1969 se dostali do Západního Německa. Bylo to tam jiné, moc hezké. Místní jim pomohli, zadarmo jim přezuli jejich sjeté pneumatiky. Děti zas uchvátily pomfrity.

Nakonec se celá rodina dočkala. Když přišla Sametová revoluce, byla už v důchodu. Nehnula se od televize. Líbil se jí Václav Havel i jeho manželka Olga. Bylo to jako znovuzrození. Dlouho to ale podle ní nevydrželo. Komunisté, kteří je 40 let týrali, už zase sedí ve vládě a mají slovo.

Jedinou nadějí a útěchou je jí v požehnaných 95 letech rodina.